

Chaloupka je opičáček

„Tati, jak vypadám?“ zakřenil se opičáček.

„Jakby, jako malý opičáček.“

„A umíš mě nakreslit?“

„Snad jo. Přines mi tužku a papír,“ točil ocáskem opičák.

Chvilku kreslil a povídá:

„Tak tumáš.“

„Co to je?“ smál se opičáček. „Vypadá to jako pejsek.“

„Líp kreslit neumím,“ mračil se opičák.

Opičáček šel za pejskem a řekl:

„Když mi nakreslíš opičáčka, dám ti pejska.“

„Jasně,“ štěkl pejsek. „Jakého chceš? Kočkodana, vřešťana, nebo paviana?“

„Takového, jako jsem já.“

Pejsek vzal papír, čmáral, čmáral a povídá:

„Tady ho máš.“

„To že jsem já?“ smál se opičáček. „Vždyť vypadám jako prasátko.“

„Když jsi tak chytrý, ať tě nakreslí čuník,“ zlobil se pejsek.

Opičáček šel za prasátkem a poprosil:

„Namaluj mi opičáčka a dám ti prasátko.“

„Já ho neumím,“ kvíкло prasátko. „Dovedu jenom chaloupku.“

„Zkus to,“ škemral opičáček.

Prasátko vzalo tužku, čáry, čáry a povídá:

„Tak na.“

Opičáček se podíval a radostí poskočil:

„Tohle že je chaloupka? To je přece opičáček.“

A běžel obrázek ukázat tátovi.

Ježeček a kličky

„Mami, musí v noci ježek dupat?“ zeptal se ježeček.

„Musí,“ řekla maminka. „Musí dupat, aby se ho bála liška.“

„Tak mě asi sežere,“ vzdychl ježeček.

„Neboj se,“ řekla maminka.

„Jo, neboj. Nemůžu dupat. Všecko mě píchá do tlapek,“ povídá ježeček.

„Koupím ti botičky,“ řekla maminka.

A koupila mu botičky. Šněrovací. Měly jazyk a dírky a tkaničky. Kulaté tkaničky s žengličkami. Ježečkovi se moc líbily. Hned si je zkusil a pěkně se mu v nich chodilo.

„Cheche, v těch se bude dupat,“ smál se. „To se bude liška bát.“
Procházel se v botičkách sem tam a najednou bác! Šlápl si na tkaničku
a upadl. Kulaté tkaničky jsou nejhorší. Pořád se rozvazují a rozvazují.
A ježeček je neuměl vázat na kličky.
„Tak mě liška opravdu sežere,“ vzdychl.
„Naučíš se kličky,“ řekla maminka.
A učila ho vázat kličky. Jedno očko a druhé a utáhnout. Ježeček tka-
ničky šmodrchal a uzlíčkoval. A ne a ne udělat kličku.
„Už jsem z tebe celá polámaná,“ řekla maminka, „zkoušej to sám,“
a odešla.
„Tak mě sežere,“ vzdychl ježeček. „Ach jo, určitě mě sežere.“
„Já tě nesežeru, neměj strach,“ zapípal kos.
Stál kousek od ježečka a marně se pokoušel vytáhnout žízalu.
„Ty ne,“ řekl ježeček, „ale ta rezavka. Ta mě slupne.“
„Kdo?“ divil se kos.
„Ale liška.“

„Proč by tě sežrala?“ vrtěl hlavou kos.

„Nemůžu dupat,“ posteskl si ježeček, „protože neumím kličky.“

„To je toho, podívej,“ rozběhl se kos a udělal kličku.

Jednu, druhou, třetí a kličkoval jako zajíc.

„Jenže já neumím kličky na tkaničkách,“ povzdychl si ježeček. „Hned se mi rozvážou, a já nemůžu dupat.“

„To se taky spraví,“ zapípal kos. „Udělej malou mašličku jako motýlka a dívej se.“

Ježeček ho poslechl.

Kos se pevně rozkročil, zobákem scvakl konec žížaly a táhl. Kýval se a pořád táhl, táhl, ale žížalu přitom nevytáhl.

„A teď ty!“

Ježeček chytil konec tkaničky a táhl. Kýval se a pořád táhl.

„Zkus se projít,“ radil kos.

Ježeček se procházel sem tam a díval se na kličky. Vypadaly jako motýlci a vůbec se nerozvazovaly.

„Díky, kosíku. Je to bezva. Už mě nesežere. A teď se podrž!“

Dupy, dup! Dupy, dup! zadupal ježeček největší silou, až se kos lekl a vylétl na strom. Zvědavá žížala vylezla ven a ježeček povídá:

„A máš ji venku.“

A dupal, až se třásla zem a ozvěna se nesla od skal.

